

העם

כל העם שירותי-ביטחון

עז, הסרן מבית-דגן, שגויים אנשים לישב.

כל אירופה של טרום מלחמת-העולם הראשונה צחקת מסיפורו של הסרן מקופ-ניק. הסרן לא היה אלא זייפן ששוחרר מבית-הסוהר. בתור אסיר לשעבר לא יכול היה לקבל דרכון. כמי שאין לו דרך כזו לא היה זכאי לעבודה. עד שיום אחד נכנס לתנות לתחטושות. רכש בגדים משומשים של קצין בצבא הקיסרי.

בגרמניה הקיסרית היה נהוג שכל חייל חייב לציית לכל קצין, אפילו אינו מפקדו הישיר. האסיר המשוחרר במדי חקצין ניצל מצב זה, פקד על כיתה חיילים שפגש ברחוב לצאת בעקבותיו לבנין עז. רית קופניק, פרבר של ברלין. שם אסר את ראש-העיר ותפס את הכספת כדי לזכות בדרכון.

סיפורו של הסרן מקופניק הפך מאז לאיפיונה של גרמניה הקיסרית, על פול-חן המדים והצבאיות המוגזם שלה.

פיקדון לשתיקה. טוביה גוייסמן, 17, בחור נמוך ושמן, עשוי להיזכר כי היסטוריה של המהתלות הישראליות כי "סרן מבית-דגן". סיפורו אינו פחות משעשע מזה של הסרן מקופניק והוא עשוי לאשין, אולי יותר מכל סיפור אחר את אוירת "הביטחוניזם" שהשתררה בישראל בתקופה האחרונה.

באחד הימים הגיע טוביה למושב בית-דגן, פגש שם את מרדכי דמארי והיים גדי, שני צעירים מקומיים. הוא הציג להם להתגייס לעבודה סודית. היא היתה כל כך סודית שהוא לא יכול היה לגלות להם את פרטיה המדויקים. אבל הם הבינו שטוביה אינו אלא קצין-גיוס הבא לגייס מתנדבים לשירותי הביטחון כדי להילחם בסירור הערבי.

מה שקדם במיוחד לדמארי וגדי היא המשכורת שהבטיח להם טוביה: 2000 ל"י לחודש פלוס הטבות המסתכות בעשרת אלפים ל"י לחודש ועוד נסיעות רבות בתפקיד "חור".

השניים לא היססו התנדבו למשימה. טוביה החתים אותם על טפסים של משרד-הביטחון. החתים אותם על שירות של שלוש שנים, סטור מצה"ל וחובה להיענות לקראתו בכל שעה שיידרשו. היה רק דבר אחד שהיו צריכים לעשות: להפקיד בידיו סכום של 3890 ל"י כל אחד. כערוכה לשמירת גיוסם בסוד, מעין פיקדון שיוחזר להם תוך זמן קצר. עוד באותו ערב הוטלה עליהם המשימה הראשונה: לגייס את מאיר אלימלך ואת משה חסן, גם הם צעירים מבית-דגן, ל"שירות. סיפר מאיר אלימלך: "בתחלה לא האמנתי להם. אבל הם הראו לי מסמכים חתומים. מייד רצתי לבנק והוצאתי 2500 ל"י שחסכתי. ביקשתי הלוואה מאחי. הבטחתי לו להחזיר לו את ה-1500 מהמשכורת הראשונה שאקבל. הוא סירב: איך זה יתקיים לידם לתפקידים כי אלה ?! הוא אמר."

על חשבון השב. טוביה לא הסתפק בקבלת כסף מהמגויסים לשירות-הביטחון. הוא הטיל עליהם תפקידים, החתים אותם על חווי עבודה אצל עורך-דין, הורה להם לספור את החיילים המבקרים בארון באולנינג.

החשדות התחילו להתעורר אצל מאיר דמארי, אביו של מרדכי. סקיד בעירית תל-אביב, סיפר מאיר: "חשדתי בהם מן התחלה. אם היו מציעים להם משכורת של 500 ל"י הייתי נוהן את הפיקדון במזומן מייד. אבל הבן שלי אינו מדען במכון וייצמן, מה פתאום יטביעו אותו בכסף ועוד על חשבון שירותי הביטחון?" מאיר דמארי צילצל למשטרה. הבטיחו לבוא לבנות ממנו עדות. חלפו חמישה ימים ואיש לא בא. רק אחרי שהתקשר שנית נכנסה המשטרה לפעולה. כך גנז גלתה המירמה שגולדה על רקע סערת הרוחות בעקבות פרשת מינכן.

העוקץ של הסיפור: טוביה קצין-הגיוס. טען שהוא עצמו רומה על-ידי אחים. שחציו ממנו כסף וגייסו אותו ל"ש. אביו של טוביה הבטיח בינתיים לארבעת "המגויסים" מבית-דגן להחזיר להם את ה"פיקדונות" שבנו הוציא מהם. אבל כי תשלומים.

בישראל, בה קיימים כיום כ-17 מכשירי טלפון על כל מאה תושבים.

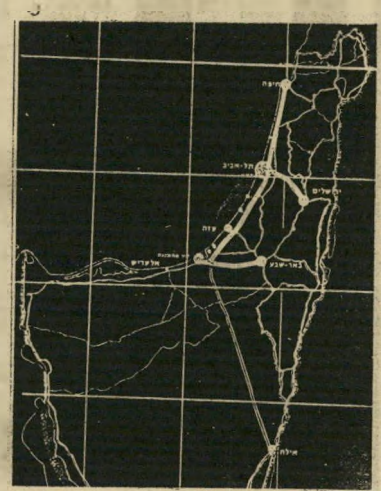
זוהי התוכנית להקמת ימית. ההשקעות הרבות שהושקעו בתוכנית והתיכנון המדוקדק שלה מצביעים על כך שאין זו סתם הויה, אלא תוכנית המיועדת לביצוע, לפחות לפי שאיפותיהם המדיניות של יוזמיה.

משמעות

חמורה

ל אור תוכנית זו מוארת גם פרשת פיניו הבדואים מפיתחת רפיח באור חדש. עתה ברור כמעט לחלוטין כי לא היימוק הבטחוני הוא שעמד מאחורי פיניו הבדואים, אלא הרצון לפנות שטחים נרחבים ולהועידם להקמת עיר יהודית חדשה. אולם יש לתוכנית משמעות מקיפה ורחימורה הרבה יותר מזה.

היא מצביעה על כך שלפי תפיסתו המדינית של שר-הביטחון משה דיין, אביה הרוחני של התוכנית להקמת ימית, לא

המיקום

מפה הקווחה מתוך תוכנית הקמת ימית, המתארת את מיקומה של ימית כעיר ה"חוף השלישית בגודלה, אחרי תל-אביב וחולון. ערוך תחבורה יבשתי הפונך אורח לעיר הנמל של הנגב ושל באר-שבע.

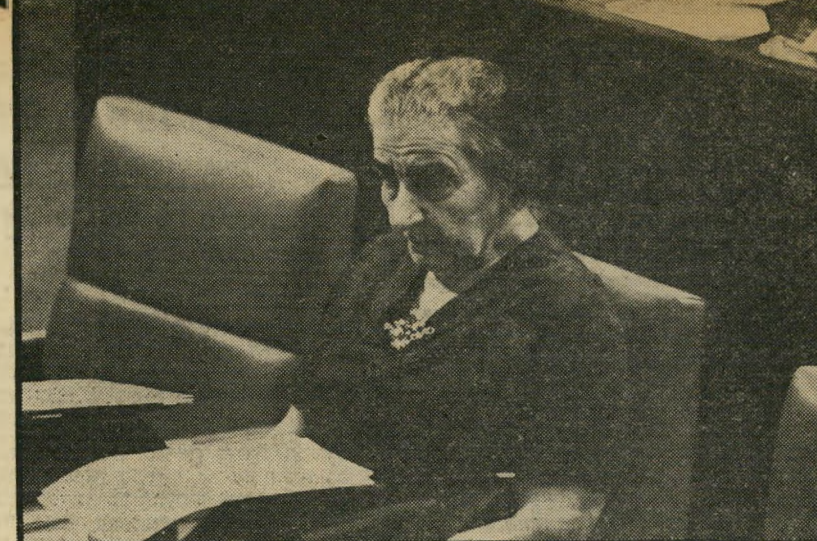
תיסוג ישראל לא מתעלת-סואץ ולא מסיני. זה עוד לא הכל. הצורך בישיבה על גדות תעלת-סואץ ובמרחבי סיני מוסבר על-ידי דיין ותומכיו בצורך בשמירת טווח-בטחון איסטרטגי, שיאפשר להגן על מריכוז האוכלוסיה הגדולים של ישראל.

הקמת עיר חדשה, בסדר גודל מתוכנן לרבע מיליון נפשות, תיצור מרכז אוכינלוסיה יהודי חדש בקירבת הגבול הדרומי, מחוץ לטווח הבטחון האיסטרטגי שישראל כה נלחמת עליו.

מה שמשתמע מכך הוא אחת מהשתיים: או שכל הטיעון על הצורך בגבולות בטחון הוא מופרך מעיקרו, או שישראל תהיה נאלצת בעתיד הקרוב, אולי עוד לפני שנת 2000, להזיז חוב את גבולותיה, כדי ליצור גבול בטחון חדש שיאפשר להגן על ימית. העיר החדשה תוקם מדרום לרצועת עזה.

בשלב הנוכחי ימית היא תוכנית פרטית של משה דיין בלבד. גם אם כבר הוצאו עליה רבבות לירות מכספי תקציב-הבטחון, מיד אחרי שגולדה הצהירה בטלוויזיה כי לא ידוע לה על קיום תוכנית כלשהיא להקמת עיר בשטחים, נערך מבצע מיוחד שנועד להסתיר את קיומה של התוכנית. אולם ככל הנראה לא נסוג משה דיין מתוכניתו להקים את העיר. כאשר ירד לפני שבועיים יחד עם שרי השיכון וה"חקלאות לאזור, הוכחש רשמית כי השל"ש שה דנו בתוכנית להקמת ימית, נאמר אז, בתשובה לפירסומים בעתונות, כאילו המדובר הוא בתיכנון להקמת מרכז חקלאי אזורי בלבד.

האמת היא כמובן שונה. משה דיין, השליט הבלעדי של השטחים הכבושים, אינו מסתפק בסמכויותיו כשר-הבטחון כי דאגה לבטחונם של אזרחי ישראל ולקיומם של תושבי השטחים. הוא מתכנן כבר את ישראל הגדולה, וללא אישור הממשלה ואף ללא ידיעת ראש-הממשלה, כבר מתכנן תוכניות מעשיות לסיפוחים ולהתנחלויות עירוניות. על רקע זה אפשר אולי להבין את הצהרותיו האחרונות של משה דיין, כי אפילו תמורת שלום אמת עם מדינות ערב לא יהיה מוכן עוד לוותר על שטחים.

גולל דהה?

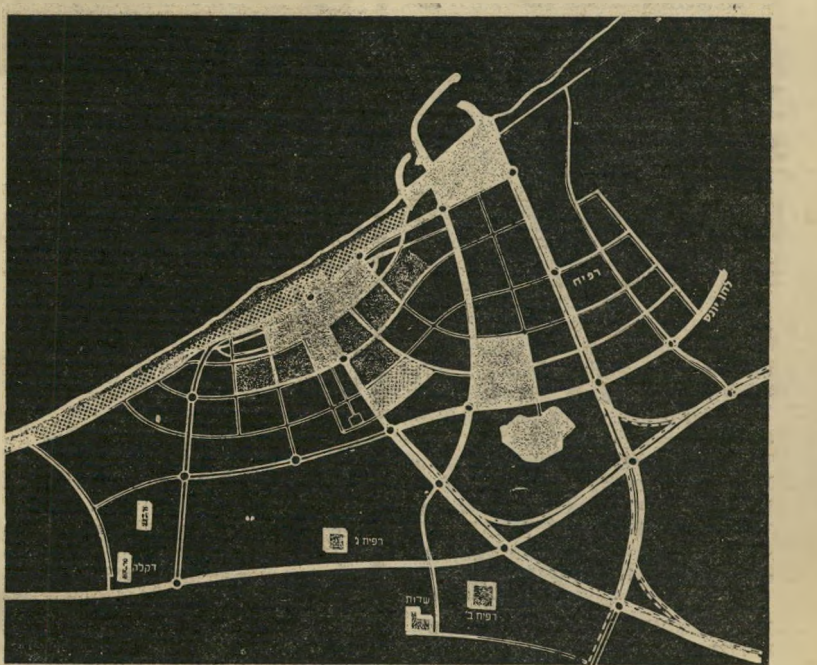
לפי חישובי המתכננים עשויה העיר המיועדת בעיקר לקליטת עליה ממזרח אירופה, לכלול כבר בשנת 1974 כ-4000 תושבים. בשנת 1977 יהיו בה, לפי התחזיות, 18 אלף תושבים. שיגדלו ל-70 אלף תושב בשנה 1985 ול-231,261 תושבים בשנת 2000.

זוהי גם נקודת המוצא לתיכנון העיר. התוכנית מתייחסת לאוכלוסיית קבע של רבע מיליון תושבים, שעבורם תוכננה מערכת כלכלית הצריכה להיות בסיס לתפתחות העיר. המתכננים קובעים כי אוכלוסייה זו תהיה מורכבת מ-78 אלף בתי אב, כאשר היחידה המשפחתית הממוצעת היא בת 2.3 נפשות. 40% מכלל אוכלוסי העיר יהיו ילדים, לפי התחזית. המתכננים אף ערכו חישובים מדויקים של מחיר הבניה של העיר. הסיכומים

העיר נועדה להיות מרכז שירותים לצה"ל בסיני. תרומתו של נושא זה לעיר המתפתחת תבטא הן בהקמת מפעלים והן בתוספת אוכלוסייה מקרב עובדי צה"ל ואנשי צבא הקבע למיניהם.

עיר של רבע מיליון

ע"ד כאן הסיבות שמעלים יוזמי הקמתה של ימית כדי לתרץ את הצורך החיוני שיש למדינת ישראל בעיר כזו. כדאי לעיין היטב בנימוקים אלה, הם סותרים את אחת הטענות המרכזיות של מדיניות ממשלת-ישראל. זוהי הטענה כי ישראל נזקקת להרחבת גבולותיה ולסיפוח שטחים כדי ליצור לעצמה גבולות בטוחים. מסתבר שזוהי טענת סרק. הנימוקים ה-

תוכנית העיר

זוהי אחת המפות הרבות המוצגות לתוכנית המוקדמת להקמת ימית - שגולדה לא ידעה עליה. התוכנית מתארת את חלוקת השטחים בעיר המתוכננת למטרות שונות ואת מקומו של הנמל.

מובילים להקמת ימית הם נימוקים כלי-כליים טהורים. הם מהווים הוכחה לטענה-תיהם של אויבי ישראל כי ישראל שואפת להתרחבות, מספחת שטחים ומתנחלת בהם לא כדי לשמור על בטחונה אלא כדי לפיתור את בעיותיה הכלכליות ולענות לדרישות האוכלוסייה המתרחבת. טענים מתכנני ימית באותו פרק בתוכניתם המתייחס להרכב האוכלוסייה הצפוי של העיר: "יש לראות את העיר החדשה כעיר שמרכיב הגידול העיקרי שבה הוא קליטת העליה והמרכיב המישני - קליטת הגירה פנימית."

מזביעים על כך שבמחירים של היום יהיה צורך בהשקעה של עשרות רבות של מ"י ליארדי ל"י כדי להקים ולבנות את העיר. התוכנית אינה מסתיימת בזה כמובן. היא מכילה גם חלוקה מדויקת של שטחי העיר, הערכה של ההשקעות הנדרשות למבני הציבור, תיכנון של מערכת החשמל לאזור ופירוט של מערכות המים, הביוב והתיקשורת המוצעות לעיר. כך, למשל, מסתבר שכבר ב-1975 יהיו בימית 26 טלפונים על כל 100 תושבים, ואילו ב-1985 יהיו בה 34.6 טלפונים לכל מאה תושבים - סיכוי קוסם ביותר לנוכח המצב הקיים